

ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה: ² ויראשם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה: ³ ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער: ⁴ ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונו: ⁵ ותסף עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו: ⁶ ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר: ⁷ ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהודה וימתהו יהודה: ⁸ ויאמר יהודה לאונו בא אל אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע לאחיק: ⁹ וידע אונו כי לא לו יהיה הזרע והיה אס-בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו: ¹⁰ וירע בעיני יהודה אשר עשה וימת גם אתו: ¹¹ ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי אלמנה בית אחיך עד יגדל שלה בני כי אמר פנימות גס-הוא כאחיו ותלך תמר ותשב בית אביה: ¹² וירבו הימים ותמת בת שוע אשת יהודה וינחם יהודה ויעל על גזווי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה: ¹³ ויגד לתמר לאמר הנה חמיק עליה תמנתה לגז צאנו: ¹⁴ ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה והוא לא-נתנה לו לאשה: ¹⁵ ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה: ¹⁶ ויט אליה אל-הדרך ויאמר הבה-נא אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי: ¹⁷ ויאמר אנכי אשלח גדי-עזים מן-הצאן ותאמר אם-תתן ערבון עד שלחך: ¹⁸ ויאמר מה הערבון אשר אתן-לך ותאמר חתמך ופתילך ומטף אשר בידך ויתן לה ויבא אליה ותהר לו: ¹⁹ ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה: ²⁰ וישלח יהודה את גדי העזים ביד רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה: ²¹ וישאל את-אנשי מקמה לאמר איפה הקדשה הוא בעינים על-הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה: ²² וישב אל-יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום אמרו לא-היתה בזה קדשה: ²³ ויאמר יהודה תקח-לה פן נהיה לבוז הנה

ויהי בעת ההוא וירד יהודה מאת אחיו ויט עד איש עדלמי ושמו חירה: ² ויראשם יהודה בת איש כנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה: ³ ותהר ותלד בן ויקרא את שמו ער: ⁴ ותהר עוד ותלד בן ותקרא את שמו אונו: ⁵ ותסף עוד ותלד בן ותקרא את שמו שלה והיה בכזיב בלדתה אתו: ⁶ ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר: ⁷ ויהי ער בכור יהודה רע בעיני יהודה וימתהו יהודה: ⁸ ויאמר יהודה לאונו בא אל אשת אחיך ויבם אתה והקם זרע לאחיק: ⁹ וידע אונו כי לא לו יהיה הזרע והיה אס-בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו: ¹⁰ וירע בעיני יהודה אשר עשה וימת גם אתו: ¹¹ ויאמר יהודה לתמר כלתו שבי אלמנה בית אחיך עד יגדל שלה בני כי אמר פנימות גס-הוא כאחיו ותלך תמר ותשב בית אביה: ¹² וירבו הימים ותמת בת שוע אשת יהודה וינחם יהודה ויעל על גזווי צאנו הוא וחירה רעהו העדלמי תמנתה: ¹³ ויגד לתמר לאמר הנה חמיק עליה תמנתה לגז צאנו: ¹⁴ ותסר בגדי אלמנותה מעליה ותכס בצעיף ותתעלף ותשב בפתח עינים אשר על דרך תמנתה כי ראתה כי גדל שלה והוא לא-נתנה לו לאשה: ¹⁵ ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה פניה: ¹⁶ ויט אליה אל-הדרך ויאמר הבה-נא אבוא אליך כי לא ידע כי כלתו הוא ותאמר מה תתן לי כי תבוא אלי: ¹⁷ ויאמר אנכי אשלח גדי-עזים מן-הצאן ותאמר אם-תתן ערבון עד שלחך: ¹⁸ ויאמר מה הערבון אשר אתן-לך ותאמר חתמך ופתילך ומטף אשר בידך ויתן לה ויבא אליה ותהר לו: ¹⁹ ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה ותלבש בגדי אלמנותה: ²⁰ וישלח יהודה את גדי העזים ביד רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד האשה ולא מצאה: ²¹ וישאל את-אנשי מקמה לאמר איפה הקדשה הוא בעינים על-הדרך ויאמרו לא היתה בזה קדשה: ²² וישב אל-יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום אמרו לא-היתה בזה קדשה: ²³ ויאמר יהודה תקח-לה פן נהיה לבוז הנה

שְׁלַחְתִּי הַגְדִּי הַזֶּה וְאַתָּה לֹא מִצְאָתָהּ: ²⁴וַיְהִי | כְּמִשְׁלֵשׁ
 חֳדָשִׁים וַיֵּגֵד לַיהוּדָה לֵאמֹר זָנְתָה תִמְרָה כְּלַתְּךָ
 וְגַם הִנֵּה הָרָה לְזַנוּנִים וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הוֹצִיאֶנָּה וְתִשְׂרָף:
²⁵הוּא מוֹצֵאת וְהִיא שְׁלָחָה אֶל־חַמְיָה לֵאמֹר לְאִישׁ
 אֲשֶׁר־אַלְה לֹו אֲנִכִּי הָרָה וְתֹאמֶר הִכְרֵנָּה לְמִי
 הַחֲתָמָת וְהַפְתִּילִים וְהַמָּטָה הָאֵלֶּה: ²⁶וַיִּכַּר יְהוּדָה
 וַיֹּאמֶר צְדָקָה מִמֶּנִּי כִּי־עַל־כֵּן לֹא־נִתְּתִיהָ לְשָׁלָה
 בְּנִי וְלֹא־יִסָּף עוֹד לְדַעְתָּהּ: ²⁷וַיְהִי בְּעֵת לְדָתָהּ וְהִנֵּה
 תְּאוּמִים בְּבֶטְנָהּ: ²⁸וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֶּן־יָד וַתִּקַּח הַמִּילָדָת
 וַתִּקְשֹׁר עַל־יָדוֹ שְׁנַיִ לֵאמֹר זֶה יֵצֵא רֵאשִׁינָה: ²⁹וַיְהִי |
 כְּמִשְׁיֵב יָדוֹ וְהִנֵּה יֵצֵא אָחִיו וְתֹאמֶר מִה־פְּרֻצָּת עָלֶיךָ
 פְּרָץ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פְּרָץ: ³⁰וְאַחֵר יֵצֵא אָחִיו אֲשֶׁר עַל־
 יָדוֹ הַשְּׁנַיִ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זָרַח:

שְׁלַחְתִּי הַגְדִּי הַזֶּה וְאַתָּה לֹא מִצְאָתָהּ וְהִיא כְּמִשְׁלֵשׁ
 חֳדָשִׁים וַיֵּגֵד לַיהוּדָה לֵאמֹר זָנְתָה תִמְרָה כְּלַתְּךָ
 וְגַם הִנֵּה הָרָה לְזַנוּנִים וַיֹּאמֶר יְהוּדָה הוֹצִיאֶנָּה וְתִשְׂרָף
 הוּא מוֹצֵאת וְהִיא שְׁלָחָה אֶל־חַמְיָה לֵאמֹר לְאִישׁ
 אֲשֶׁר אֵלֶּה לֹו אֲנִכִּי הָרָה וְתֹאמֶר הִכְרֵנָּה לְמִי
 הַחֲתָמָת וְהַפְתִּילִים וְהַמָּטָה הָאֵלֶּה וַיִּכַּר יְהוּדָה
 וַיֹּאמֶר צְדָקָה מִמֶּנִּי כִּי עַל כֵּן לֹא נִתְּתִיהָ לְשָׁלָה
 בְּנִי וְלֹא יִסָּף עוֹד לְדַעְתָּהּ וְהִנֵּה תְּאוּמִים בְּבֶטְנָהּ
 וַיְהִי בְלִדְתָהּ וַיִּתֶּן יָד וַתִּקַּח הַמִּילָדָת
 וַתִּקְשֹׁר עַל יָדוֹ שְׁנַיִ לֵאמֹר זֶה יֵצֵא רֵאשִׁינָה וְהִנֵּה
 כְּמִשְׁיֵב יָדוֹ וְהִנֵּה יֵצֵא אָחִיו וְתֹאמֶר מִה פְּרֻצָּת עָלֶיךָ
 פְּרָץ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פְּרָץ וְאַחֵר יֵצֵא אָחִיו אֲשֶׁר עַל
 יָדוֹ הַשְּׁנַיִ וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זָרַח